

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrteu.)

Št. 8.

Ljubljana, dné 1. avgusta 1900.

VIII. tečaj.

Obletnica nove maše.

(Poslov. *M. Vakaj.*)

Mali vasi na Nemškem je živeła preprosta kmetska družina. Osmero oseb je sklepalo pri mizi roke in molilo: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh!“ Bog je uslišal prošnjo, nikdar niso lačni zapustili mize. Otroci so bili čvrsti in zdravi. Le najmlajši deček, Bernard, ni bil prav trden; a bil je tih in poslušen dečko, kar je mater posebno veselilo. Zelo ga je ljubila. V šoli mu je šlo slabo, na nobeno stran ni mogel napredovati, akoravno se je silno trudil in mučil. Imel je slabo glavico. Prišel je čestokrat s solznimi očmi iz šole domov, ker ga je žalilo, da ni mogel uspešno odgovarjati na učiteljeva vprašanja. Bil je čestokrat posvarjen, od součencev pa zasmehovan.

Zopet je nastopila nova šolska dôba. Takrat je mali Bernardek s tužnim srcem ubral pot v šolo. Mati mu je sicer zatrjevala, naj bode brez skrbi in strahá; a Bernardek je trepetal pred neuspešnim učenjem. Prvi

dan v drugem šolskem letu gre, kakor navadno, mimo stare lipe, na kateri je bila podoba našega Zveličarja. Čestokrat je že šel mimo te starodavne lipe, vsedel se na lično klopico ter sočutno pogledoval na našega Rešenika. A taka, kakor danes, se mu ni zdela nikdar; naravnost ga je podoba vabila k sebi. Pokleknil je, ter zaupno molil: „O ljubi Oče nebeški, ako mi pomagaš, da se bom uspešno učil, ti obljubim, da hočem vse svoje življenje nedolžno in pobožno živeti!“ Po končani molitvi je bil zelo okrepčan, vesel je hitel v šolo, in od takrat ni več imel sitnob pri učenju, vsega se je lahko učil. Učitelj je bil z njim popolnoma zadovoljen.

Domačo šolo je dobro izvršil. A kaj naj začne sedaj? Nekega dne mu reče oče, da se bo moral učiti kakega rokodelstva, ker za kmetijsko težavno delo je preslaboten. A ko je prihajal starejši, mislil je na obljubo, katero je bil storil Bogu tam pri stari lipi. Vzbudila se mu je želja, da bi bil duhovnik. A kje so pomočki za to, da bi dosegel ta častiti stan? Starišem ni upal ničesar ziniti o tem, dobro vedoč, s kako veliko težavo si morajo služiti vsakdanji kruh. Na ta način je prenašal srčno bol in vsak dan molil k ljubemu Jezusu in ga prosil, naj mu pomaga, da bi se izpolnile njegove iskrene želje.

Nekoč pride oče pozno in ves zamišljen domov, ter začne pripovedovati, da je neznanega duhovnika, ki je bil zašel, jedno uro spremljal do prave poti. Dejal je, kako je bil duhovnik prijazen ter izpraševal o vsem, kar se tiče njegove hiše. „Ko sem se poslavljaj“, tako je končal oče, „so duhovnik rekli, da so novodošli kapelan v vasi, ki je jedno uro oddaljena. Mej pogovori so me tudi vprašali, imam li katerega dečka, ki bi imel veselje do učenja, ker bi radi prevzeli skrb zanj.“

S kako veliko nado so napolnile zadnje očetove opazke malega Bernadka, ne moremo opisati. Mati, ki je v srcu že na tihem gojila jednake želje, opazila je v tem božjo naredbo; prijela je sinčka za roko: „Tako jutri pojdi z Bernardkom k častitemu duhovniku; saj vem, da nima druge želje, kakor da bi bil kdaj duhovnik.“

Oče je storil tako.

Od tega časa je hodil Bernard redno vsak dan v jedno uro oddaljeno vas, kjer je bival dobrotljivi kapelan, da bi se ondi učil latinščine in grščine. Z lahkoma se je učil. Poslali so ga v gimnazijo, katero je izvršil z dobrimi uspehi. Jednako je bil tudi v bogoslovnici vedno mej prvimi.

Neko nebeško veselje je polnilo srcé dobre matere, ko je prišel Bernard kot novomašnik domov. Oče je bil poprej umrl, imela je sedaj mati radi nove maše veliko skrbi; pozabila je rada na vse.

V nekaterih tednih po daritvi prve sv. maše, se je mladi duhovnik Bernard poslovil od svojih dragih, in se napotil kot duhovni pomočnik na odločeni mu kraj v neko gorsko vas. Vselej, kadar je pisal materi domov, vselej se je izrazil, kakó srečnega se čuti, da je postal delavec v vinogradu Gospodovem.

Župnija tam v gorovju je bila obširna, pota težavna po bregovju, a vse ga ni strašilo, ne zadrževalo, kadar je zapel zvon in ga klical k bolniku lajšat mu zadnje trenutke življenja. Zato pa je tudi užival spoštovanje župljanov, zlasti učencev. Učitelj tamkaj je bil star in bolehav, zatorej je čestokrat ga v šoli nadomestoval gospod Bernard; in to cele tedne.

Nekoč, bila je nedelja, sedela je Bernardova mati pred hišo na klopici. Družina se je že spravila k počitku. Na nebu je migljalo na milijone ljubkih zvezdic. Od daljave se zasliši drdranje vozá, psi so lajali. Voz prihaja bliže in se končno ustavi pred njeno kočo. Neznani mož stopi z voza in pristopi k na klopici sedeči ženi in vpraša, ali je došel prav k Pintarjevim? Da, je dejala in nemirno vprašala, kaj želi od nje?

V kratkem je razložil, da se je mladi kapelan, njen sin, ponesrečil. Mati se je silno ustrašila, a bila takoj voljna se z njim peljati; a konji so morali dobiti počitek. Drugo jutro za rano se je napotila k ponesrečencu. Mej potjo je voznik materi razlagal to-le:

„Pred dvema dnevoma so bili č. g. kapelan v noči poklicani k bolniku jedno uro od cerkve, mej potjo jih dohiti nevihta. Do cela premočeni so opravili pri bolniku vse, kar nalaga sv. cerkev. Ljudje se razidejo. Ko so se gospod kapelan poslovili od bolnika, je zablisnilo,

zagromelo in — treščilo v hišo. Plamen je švigal po strehi sem in tja. Skozi odprta vrata se je valil smrdljiv dim v hišo. Gospod kapelan niso nameravali rešiti samo sebe, ampak tudi bolnika, a kje najti izhod? Pred vratmi je že strašno gorelo, drugod pa ni bilo izhoda. Ne pomišljajo dolgo, iz ljubezni do Jezusa pograbijo bolnika in na ramah ga nesó skozi plamen pri vratih na prosto. Nesreča je hotela, da se je goreča streha usula in pokopala oba. Srčni branitelji so takoj izgrebli oba. Bolnik je v nekaterih minutah umrl, ki se je gospodu kapelanu lepo zahvalil za storjeno ljubav. Vendar gospod Bernard ležijo v nezavesti in zdravnik si je v skrbeh za zdravje!“

Tako je končal voznik. ?

Zdravje se kapelanu ni zboljšalo, čeprav je mati noč in dan bedela pri bolniku. Neki dan je dejal: „Pri-srčna hvala, ljuba mati, da ste prišli k meni in mi takó ljubeznivo strežete. Sedaj je pa prišel čas, da — odidem, kadar bode pri sveti daritvi k povzdigovanju zvonilo, takrat odrinem. Prosite č. gospoda župnika, naj mi prinesó zadnjo popotnico, kajti danes je — obletnica daritve moje prve sv. maše!“

Mati misleča, da je njen sin to govoril v omotici, vendar hiti k gospodu župniku, ki so takoj željo izpolnili svojemu duhovnemu pomočniku.

Velika množica župljanov je spremila sv. Rešnje Telo do župnišča. In kadar so gospod župnik vse v red spravili, vprašali so še gospoda kapelana, ako še tišči kaka želja? „Učence svoje bi še rad videl!“ Kar se je izpolnilo. Ljudje so na glas jokali, ko se je po sveti maši oglasil veliki zvon in župljanom naznanil, da je ravno mej povzdigovanjem zapustil solzno dolino njih zvesti duhovnik in se preselil v boljšo domovino.

